

П. ЛАЗАРЕНКО ВІДКІНУВ ЗВИНУВАННЯ ЩОДО „КЛАНОВОГО“ ФОРМУВАННЯ УРЯДУ

Київ. — Прем'єр-міністр Павло Лазаренко, реагуючи на звинувачення у тому, що Уряд формується за „клановим принципом“, сказав на зустрічі з членами Українського Медіа-Клубу, що це не так, повідомила 14-го серпня УНІАР.

„Підбір кадрів для Уряду проводиться за професійною здатністю, вмінням працювати, відданістю своїй справі. Ми провели велику роботу, враховуючи особливості кожної галузі з тим, щоб Кабінет Міністрів був професійним і представляв усі регіони держави“, — підкреслив прем'єр, який є землемором Президента України і його політичним союзником.

Внаслідок замаху на П. Лазаренка минулого місяця, в засобах масової інформації з'явилася ба-

гато припущень, які зводяться до того, що підкладена бомба була ознакою міжкланового боротьби між донецьким і дніпропетровським угрупованнями за вплив в ешелонах української влади. Президент України також дав повну волю П. Лазаренкові формувати Уряд, що теж викликає у деяких спостерігачів сумніви про „клановий принцип“.

Прем'єр в розмові з журналістами Медіа-Клубу зупинився також на інших питаннях, зокрема на відносинах з Росією і на розвитку авіаційної промисловості України.

За його словами, такі головні питання в українсько-російських відносинах, як економічні, Чорноморської флотії і ши-

(Закінчення на стор. 4)

В. Яворівський представив декларацію злагоди

СУМЩИНА (УНІАР). — У четвер, 15-го серпня, голова Демократичної Партії України, депутат Верховної Ради Володимир Яворівський представив на Сумщині декларацію про політичну злагоду українського суспільства.

Депутат вважає, що всі політичні партії, рухи, об'єднання повинні зосередитися на розбудові держави, утвердженні української ідеї, створенні міцної національної еліти. Водночас політичні проблеми мають вирішуватися шляхом діалогу з участю представників політичних сил, національних громад, релігійних організацій.

В. Яворівський все ж вважає, що така декларація сприяла б стабілізації у державі.

Д. Табачник передав нагороду Л. Кучмі

Київ. — Як уже інформовано, американська асоціація правників (ААП) нагородила Президента Леоніда Кучму нагородою про «Правні ініціати в Центральній та Східній Європі» за 1996 рік, за видатне особисте лідерство у просуванні до правної держави», повідомила 14-го серпня УНІАР, а привіз цю нагороду своєму начальнику голови Адміністрації Президента Дмитро Табач-

(Закінчення на стор. 4)

Молода волинчанка отримала дар здорового життя

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — В на-шому щоденнику з датою 27-го липня ми писали про Ірину Войтович, про-здужено-вадою серця, що приїхала з України, завдяки акції п. «Дар життя», яку провадить сла-вний із своєї доброчинності Ротари клуб і, в яку включилися українці. Сьогодні можемо із радіс-тю повідомити наших чи-тачів, що Ірина швидко переїхала складну опера-цію на відилкування із вад серця і після рекон-валесценції у Рональ-да МакДоналда домо-вертається додому. Одночасно однак примно ствердити, що наш заклад відвідали чотирьох знайомих україн-ців: серед української громади Нью-Йорку.

Як інформували опікун хворих о. дякон Юрій Малаховський, хвору відвідали досі крім

На лівій: о. м. Кеннеді в день приїзду до ЗСА (зліва): С. Зернер, Т. Войтович, І. Войтович, о. дякон Ю. Малаховський, С. Малаховська і Г. Форхак.

нього і його дружини та Ірини Базилевської-Соломон, що постійно опікується українськими пацієнтами з «Дару життя», це також Параскева, Сусь, Надія Попель, Оксана Лопатинська, Теодора Британ і Марія Бри-

О. Кузьмук ухилився від засудження політики НАТО

Москва. — Міністри оборони СНД засудили на своїй зустрічі 14-го серпня пляни НАТО щодо поширення на схід і домо-вилися тісніше узгоджу-вати свої дії щодо такої політики союзу, повідо-мило агентство Ройтерс. Однак міністер оборони України Олександр Кузь-мук, який був присутній на засіданні у ролі спос-терігача, традиційно від-мовився ставити підпис під спільною заявою міні-стрів.

Наблизження військо-вого і політичного блоку

безпосередньо до кордо-нів Співдружності стано-вить смертельну угро-зу політичній, економіч-ній і військовій безпеці СНД, сказано в заяві міні-стрів оборони, яка явно розрахована на підтримку становища Росії. Агент-ство Інтерфакс повідо-мило, що дане комюніке- зація щодо виправдання скоординованих дій міні-стрів оборони СНД у зв'язку з поширенням НАТО на схід.

Другий канал україн-

(Закінчення на стор. 4)

Україна має великі можливості для інвестицій

Київ. — Комерційний аташе ЗСА в Україні Ан-дрій Бігун вважає, що українська економіка могла б прийняти 80-90 били. дол. інвестицій — удвічі більше, ніж оцінюють укра-їнські експерти, і майже в ст разів більше, ніж ін-вестовано в українську економіку за п'ять років незалежності.

Найперспективнішими, на думку А. Бігуна, є хар-чова промисловість, сіль-ське господарство, агрохо-мія, виробництво елек-троніки та енергобери-ження, транспорт, зв'язок, виробництво ліків та медичного обладнання, забезпечення система, туризм, побутове обслу-говування, готельний биз-нес, тощо.

Але для того, щоб ін-вестиції пішли в Україну, потрібна сприятлива по-даткова система і, найго-ловніше, стабільні зако-ни, які би не змінювалися щомісяця. Найважче спо-діватися на чужоземних ін-весторів, коли свої власні підприємці вивозять капі-

тали за кордон. Адже во-ни куди краще знають місцевий інвестиційний клімат і мусять б перш-им відчувати сприятли-ву для бизнесу кон'юнкту-ру, якої в Україні покищо не-має.

А все ж певні позитивні зміни відбуваються. Один із найбільших інвести-ційних проєктів, що плану-ється тепер в Україні, — реконструкція Снаків-ського металургійного комбінату — коштуватиме 760 млн. дол. Америк-анська амбасада розпо-чала програму «Пошук партнерів», яка переба-чає створення банку даних для українських і американських підприєм-ств, що шукають один одного для співпраці.

Безумовно, інвестицій-на політика залежить не-редусім від Уряду, від пар-ламенту, вважає А. Бігун. Але вона залежить також від лобу приватного секто-ра і, взагалі, від ставлення до цих справ усього на-селення, яке мусять чіткіше сказати своє слово.

Росія пропонує Україні спільний плян

Київ (УНІАР). — Ро-сійський парламент про-понує парламенту Укра-їни провести у серпні переговори з метою за-вердження одного по-рядку оподаткування ім-портних товарів. Російсь-ка сторона має намір зби-рати податок на добавле-ну вартість з українських товарів, які експортують-ся до Росії. Економічний де-партамент уряду Російсь-кої Федерації вважає, що такий захід сприятиме

стабілізації російського ринку товарів.

За інформацією кабінет-у міністрів Російської Федерації, Росія щорічно втрачає близько шістьох трильйонів рублів через те, що з української тери-торії ввозяться товари за заниженими цінами. Така ситуація, на думку російсь-кого уряду, склалася через скасування Украї-ною в односторонньому порядку податку на до-бавлену вартість з україн-ських товарів, які експор-туються до Росії.

Уряд Російської Федера-ції підготував відповідний проєкт указу російського президента. Указ вже уга-дано у рамках оператив-ного штабу з питань знід-ження комплексу невід-кладних заходів щодо ста-білізації економічного ста-новнища в Росії. Найближ-чими днями цей указ пре-зидента має бути підпи-саний Борисом Єльциним.

Коментуючи таку ін-формацію, керівник уп-равління українсько-ро-сійських зовнішньо-еко-номічних відносин Міні-стерства Зовнішніх Еко-номічних Зв'язків України Олександр Самодуров підтвердив, що між Украї-ною і Росією на сучас-ний час усебічно зберігає-ть неметрична система оподат-кування товарів, які ек-спортуються та імпорту-ються між двома країна-ми. Так, за словами Олек-сандра Самодурова, при-

(Закінчення на стор. 4)

(Закінчення на стор. 4)

РЕСПУБЛІКАНСЬКУ КОНВЕНЦІЮ ЗАКІНЧЕНО В ДУСІ ОПТИМІЗМУ І ЗЛАГОДИ

П. Дол і Дж. Кемп з друзями на конвенційному підвигі

Сан Дієго. — У четвер, 15-го серпня, на вечірній кінемой сесії Республі-канської конвенції Роберт Дол, кандидат на прези-дента ЗСА у цьогорічній виборів, і його політич-ний партнер кандидат на віцепрезидента Джек Кемп офіційно у своїх

виступах подякували де-легатам за номінацію та представили їм свої по-гляд на майбутність кра-їни під їхнім керівниц-твом.

Першим виступив Дж. Кемп, який у своєму сло-

(Закінчення на стор. 4)

В Женеві почалися переговори про Боснію

Женева. — У середу, 14-го серпня, у цьому швейцарському місті по-чалися переговори дер-жавного секретаря З'єд-наних Штатів Америки Воррена Кристофера з президентом Сербії і Хорватії Слободаном Мілошевичем та Франком Туджманом, а також з го-ловною боснійською пар-ламенту Алією Ізетбего-вичем. Тема переговорів — підготовка до призна-чення на 14-го вересня цього року демократи-чних виборів у Боснії і Гер-цеговині.

Керівник американсь-кого зовнішньополітич-ного департаменту на-гадав трьом балканським лідерам про прийняті ни-ми в Девітоні зобов'язан-ня: дотримати всі ознаки демократичного голосо-вання, забезпечити свобо-ду пересування і переда-вальної агітації в засобах масової інформації.

Переговори відбува-ються за зачиненими де-

рима у місті ЗСА при Ев-ропейському відділі ООН. Журналісти дізналися, що першою була розмова В. Кристофера з А. Ізет-беговичем, відтак він зустрівся з Ф. Туд-жманом і С. Мілошеви-чем. Можливо, що після особистих зустрічей відбу-деться ще й спільна і на-ній буде присутній тере-голюбуючий в Організації в питаннях безпеки і спів-робітництва в Європі, міні-стер закордонних справ Швайцарії Флавіо Котті-ні.

Тим часом офіційний речник Пентагону Кеннет Бейкон сказав у розмові з журналістами, що мир-носні сили НАТО в Боснії приведено у стан бойової готовності, оскільки мож-ливі напади терористів на американські військові об'єкти. «Наша розвідка виявила тасми групи, які пильно спостерігають за військовими об'єктами ЗСА», — сказав К. Бей-кон. Він не уточнив, що стоїть за тими групами.

В Україні (З інформації УНІАР)

ЗООПАРК ЗАНЕПАДАЄ

КИЇВ. — У київському зоопарку загинув останній білий ведмідь, якому котрийсь «жартівник» кинув булку з великою шезовою гол-кою. Ця подія привернула увагу преси до важкого стану, в якому перебуває один із найбільших і най-кращих у колишньому Совєтському Союзі зоопарків. Тут утримують понад 2,000 тварин 350-ти видів. З продажу квитків відвідувачам зоопарк отримує лише 6-7 відсотків потрібних для свого існування фондів. Решту субсидіє держава. Але, на відміну від людей, які можуть місяцями очікувати зарплат, тварини такої терпеливості не мають. Частинно допомагають спонсори, частинно — Європейська асоціація зоопарків, до якої киян було прий-нято нещодавно. На відміну від біль-шості світових зоопарків, які дбають про розмноження своїх мешканців, київський зоопарк ста-рається тому всього запобігти.

УСПІХ УКРАЇНСЬКИХ ХОРІВ

КІРОВОГРАД. — Камерний хор цього невеликого й досі малопо-мітного на культурній мапі України міста здобув несподівану перемогу на престижному конкурсі хорового співу «Юрма-96». Керівник хору Юрій Любичев розповів, що цьогорічний конкурс у латвійському курорті над Балтикою був присвяче-ний 240-річчю з дня народження Мо-царта і ввело в нього участь 12 ко-лективів із різних країн. Тепер, за його словами, перші кіровоградські хори вийшли на перспективу успішних закордонних гастролей.

ВШАНОВАННЯ ПАМ'ЯТІ А. ВОЛОШИНА

УЖГОРОД. — Ужгородська місь-ка Рада вшанувала 50-ліття заги-белі Августина Волошина у сталін-

ських концитаборах меморіальною дошкою на будинку, де він жив і працював у 20-30-х роках, а також переименуванням центральної вулиці міста Жовтневий на вулицю Августина Волошина. Пам'ятку дошко встановлено також на будинку гімназії, де він багато років був директором і де тепер розташований правничий факультет Уж-городського університету. Отець Августина Волошина (1874-1946) був одним із засновників Руської На-родної Ради в Ужгороді та провід-ником Християнської Народної Пар-тії, від якої обирався депутатом до чехословацького парламенту. 1938 року він очолював уряд автономного підкарпатського краю, а в 1939 році його обрано президентом неза-лежної Карпатської України, окупованої невдовзі Мадярином. За со-ветських часів ім'я А. Волошина таврувалося серед «найбільших во-рогів українського народу» до яких більшовицький режим зараховував усі патріотів України.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ ІДУТЬ НА ЗАРОБІТКИ ДО ЧЕХІЙ

КИЇВ. — За даними чеського міні-стерства праці, в чій країні тепер ле-гально працює 27,000 українських громадян і це приблизно стільки ж працює нелегально. На думку міні-стра праці Чехії Іржі Колетяка, українські «остарбайтери» не за-грожують місцевому ринку праці, тому що вони заповнюють вакансії переважно у тих ділянках, куди че-хів ідуть неохоче і де постійно від-чувається брак робочої сили — на будівництві, в сезонних сільсько-господарських роботах, вивезенні сміття й прибиранні вулиць тощо. Більшу проблему становить захист українських робітників, особливо нелегалів, від їхніх тактичних чинників, котрих чехи називають «російською мафією». Нажива-ються на «остарбайтерах» також

різноманітні фірми-посередники, котрі за працевлаштування відби-рають у них половину платні, котра й без того не є великою — при-ближно 2 дол. на годину.

СОФІЙКА СВЯТКУВАТИМЕ ЮЛЕЙ

УМАНЬ. — 200-річчя славетного дендрологічного заповідника «Со-фіївка» на Черкащині буде офіційне відзначено 21-го вересня. Засно-ваний 1796 року польським магнатом Феліксом Потоцьким і названий ним на честь його дружини Софії, цей мальовничий ландшафтний парк вважається одним із найорі-гінальніших в Європі. Окрім ви-бави паркової архітектури, штучних озер, фонтанів, печер, тут нараховується понад сто видів рід-кісних дерев і рослин. Тепер тут за-вершується реконструкція парку та будівництво модерного туристич-ного комплексу, розташованого не-подалік від траси Київ — Одеса. Спонсорують ці заходи місцеві ад-міністрації та Національний Банк України, котрий планує випустити до ювілею «Софіївки» пам'ятну монету.

БАТУРИН ДАВНІШИЙ, НІЖ ДУМАЛОСЯ

ЧЕРНІГІВ. — Тутешні археологи провели великі розкопки на тери-торії замку, монастиря та в інших місцях Батурина, колишньої геть-манської столиці, спаленої російсь-кими військами 1708 року, після пе-ремоги Петра І над Мазепою. Сен-сацийною знахідкою стали рештки фортеці, збудованої в це в даниро-вські часи, приблизно в кінці XI — на початку XII століття. Донедав-ня вік Батурина визначався 1625, за ін-шими даними — 1575 роком. Тепер є всі підстави вважати, що стро-дане місто на Чернігівщині має щонайменше 900 років.

В АМЕРИЦІ У СВІТІ

У ЧЕТВЕР, 15-ГО СЕРПНЯ, в Атланти відбулося від-криття Олімпійських Ігор для калік, що їх офіційно на-зивають «Паралімпік», які триватимуть впродовж 10 днів. Участь у цих Олімпійських Іграх бере понад 3,500 змагунів із 127 країн світу. Це вже третій раз під-приємство Ігри для калік, які започатковано в 1960 році в Олімпійській Грі. Це останній раз, підготував Олімпій-ський Ігор для калік буде плануватися окремо від Олім-пійських Ігор. Згідно з рішенням Міжнародного олімпій-ського комітету відтепер міста, котрі змагатимуться за право улаштування Олімпійських Ігор мусять одночасно планувати також і відбуття Олімпійських Ігор для калік. На «Паралімпік» до Атланти приїхала також 54-членна делегація змагунів-калік з України.

НА ПРОСИМКИ ІЗРАЇЛЬ МІСЦЕВОСТІ Рафаєл па-лестинці будують летовище, де вже закінчено злітно-приземлювальну смугу довжиною майже 3,000 ярдів, яка уможливитиме в майбутньому приземлення найбільших літаків. Праця продовжується над будів-ництвом пасажирської станції та контрольного вежі, але на багатьох авіах, грузовиках і іншому обладнанні вже пишася написи «Міжнародне летовище Газі». Палестинці, зокрема Діктатор Палестинського цивільно-го летуства Фазз Задані твердять, що, це летовище є одним з найбільш важливих символів майбутньої дер-жави Палестини». Натомість для уряду Ізраїля споруд-ження цього летовища є досить складною про-блемою, бо на думку офіційних чинників воно може стати загрозою для безпеки країни.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1993

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486; UUA: (201) 451-2200

Soyuzivka USA Estate: 216 Fordmore Road, Harkonson, NJ 12446 (914) 626-5048; Fax: (914) 626-0180; e-mail: uuaonline@travelinfo.com

Передплата на рік \$100.00, на півроку \$60.00. Для членів УНГО \$75.00 річно, на півроку \$40. За кожну зміну адрес \$1.00.

Чеків і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Силим

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Микола Рябчук

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ ЛІТНЬОЇ ШКОЛИ

Двадцять п'ять років тому у Гарварді з рамена катедри українознавства було створено Літню Школу Українознавства, котра від 1973 року тісно співпрацює з Українським Науковим Інститутом. Це були перші заклади такого типу на американському континенті в часи, коли про Україну ніхто не чув та й не хотів чути, тож не дивно, що першими студентами школи стали переважно нащадки українських емігрантів. Для них то було своєрідне продовження їхніх етнічних студій — з малою надією знайти застосування набутих знаням у великому американському бізнесі, політиці чи мистецтві. А проте з числа цих ентузіастів вишло чимало знайомих в українській громаді та за її межами діячів, митців, учених.

Ситуація кардинально змінилася після 1991 року, коли з появою незалежної української держави українська перестала бути екзотикою, таким собі вивченням культурної спадщини та ностальгічних припадкам „до джерел". 1995 року, вперше в історії Літньої Школи Українознавства, більшість її студентів — понад 55 відсотків — були неукраїнського походження. Крім американців і канадців, тут побували вже студенти з Німеччини, Великобританії, Бразилії і навіть Японії. А з 1989 року, завдяки спонсорській допомозі окремих осіб та організацій української діаспори, передусім Товариства Українських Професіоналів та Підприємців Нью Йорку й Нью Джерсі, сюди регулярно приїжджають також студенти з України.

Всього за 25 років через Літню Школу перейшло близько півтори тисячі студентів, де вони мали інтенсивні восьми-тижневі курси з української мови, історії та літератури. Крім того, від певного часу їм пропонується ще й четвертий курс — з української політики, антропології, етнології, історії Церкви, лінгвістики, музики або кіно. Мовні курси, своєю чергою, складаються з трьох або й чотирьох рівнів — початкового, середнього, вищого і найвищого. Таким чином, найзавзятіші студенти мають змогу за вісім тижнів отримати до двадцяти університетських „кредитів".

Разом з етнічним складом змінюється і статус студентів — торік майже половину учасників школи (45 відс.) становили студенти, що навчаються на магістерських програмах, а ще 10 відс. становили професіоналісти. Все це незалежно від того, що Гарвардська Літня Школа Українознавства стає дедалі помітнішою і престижнішою інституцією в американському академічному світі. З проханням розповісти про сьогоденні проблеми школи та її завтріпні перспективи ми звернулися до директора школи та координатора мовних програм Галини Гринь.

— Передусім, — каже Г. Гринь, — я хочу нагадати, що без допомоги української громади, без її жертвенності не було б Українського Наукового Інституту в Гарварді, ані цієї Літньої Школи. Створення українських катедр з провідними ученими у найпрестижнішому американському університеті було, поза сумнівом, історичним рішенням, важливим і надійним кроком на шляху нашої держави. Це важливим є той факт, що до українознавства тут прилучаються десятки, сотні американських студентів, — а це, пам'ятаючи, завтра творитимуть американську науку, політику, економіку, журналістику, займатимуться підприємництвом чи фінансами. Словом, тут формуються майбутні американська еліта, і тому важливо, щоб ці люди знали про Україну, і щоб ці знання були об'єктивними, а не такими, які їм досі підсовують деякі засоби масової інформації, та й академічні видання теж. Чи упередженість, стереотипність мислення характерна для всіх американських студентів?

— Ні, їм здебільшого притаманні дуже відкриті, неупереджені способи мислення. Єдине, чого вони не сприймають, це пропаганду. Пропаганда для американців це майже лайливе, зневажливе слово. Але ми їй не потребуємо пропаганди. Я вважаю, що українська історія і культура достатньо промовисті, щоб говорити самим за себе. Просто треба їх цікаво, розумно і дотепно подати.

— З почуттям гумору? — Так, і з почуттям гумору, з оптимізмом, а не з постійними планами з приводу того, які ми будні і які нас усіх кривдять.

— А як ви набираєте собі студентів? — Оголошуємо в газетах, розсилаємо аплікації по університетах. Раніше до нас приїжджали переважно славісти та інші гуманітарії. А тепер маємо шораз більше майбутніх економістів, політологів, правників, філософів і навіть інженерів. Тобто українознавство перестає бути сферою романтичних чи суто теоретичних зацікавлень і стає місцем прикладання конкретних знань, втілення цілком прагматичних проєктів.

— Але гарвардські ціни кусаються. Саме лише навчання коштує 1,850 дол. за вісім кредитів, а ще ж треба десь жити, харчуватися, купувати підручники... Боюсь, що не кожен здібний студент може до вас потрапити.

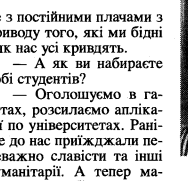
— Думаю, що кожен. Адже для бідніших ми маємо різні знижки, та й, крім того, для здібних студентів є інші фонди — і в їхніх власних університетах, і поза ними. Звичайно, колись навчання значною мірою субсидувалося Фондом Катедри Українознавства — і ми мали тоді щополта фонди цих студентів. Але фонди доводиться економити, та й, правду кажучи, те, що надто дешеве, менше ціниться.

— Жарти жартами, але торік ви мали лише 30 студентів!

— Зате ми перейшли на реальні ціни. І цього року маємо вже 45 студентів. Це при тому, що інтерес до „слов'янських" програм в американських університетах знизжується. Це стосується навіть російських програм, які завжди були найпопулярнішими. Зрештою, ми зовсім не хочемо, щоб студенти йшли до нас тільки тому, що ми „дешеві". Хоч ми справді дешевші за більшість програм Гарвардської Літньої Школи, де подібні курси коштують 2,820 дол. Ми досягли цієї економії завдяки тому, що Український Науковий Інститут сам адмініструє нашу програму. Хоч формально ми діємо в рамках Гарвардської Літньої Школи, котра має власну адміністрацію і затверджує наші курси та включає їх до всіх своїх реклам та інформаційних матеріалів.

Отже, ви тепер істотно цілком без субсидій?

— Ні, певні дотатки нам усе-таки потрібні —

Галина Гринь

передусім для того, щоб спростовувати студентів з України. Цього року ми запросили дев'ять осіб — удвічі більше, ніж у попередні роки. Дорогу їм оплатили соросівський фонд "Відродження", навчання пропонує Фонд Катедри Українознавства, гроші на помешкання і харчі великодушні пожертвували пані Іван Сахарман з Клівленда, Рей Лапика з Каліфорнії, бл. пам'яті Володимир Ганца та ряд інших добродійників з української громади.

— А який сенс українцям навчатися на курсах українознавства?

— Поперше, вони мають змогу відвідати політичні літератури, історії, лінгвістичні науки, а також інші курси у рамках Гарвардської Літньої Школи. Ці лекції читаються першорядними професорами за західною методологією, яка, погодьтеся, ще не набула значного поширення в Україні. А подруге, вони мають доступ до розкішної бібліотеки, до західних підручників, до бурхливого культурного життя в Кеймбриджі. Ну, і звичайно, спілкування з американськими ровесниками, нав'язування контактів, — усе це поприрощує світлодіод не лише українців, а й американців. Опні мають добру нагоду впровадити свою англійську, іноземну, українську, і то не лише на лекціях, а й у повсякденному побуті, у різноманітних неформальних ситуаціях.

— Але я чув досить багато нарікань на українських студентів, котрі розмовляють між собою здебільшого по-російськи і тим самим неабияк дивують американців. Я б навіть сказав, що вони дискредитують Україну перед вашими американськими слухачами. Бо ж навіщо американцям знати мову країн, в якій самі й мешкають тою мовою нехтують?

— Так, до певної міри це правда. У попередні роки російськомовні студенти помітно переважали над українськомовними. Отож ми мусіли дещо змінити засади добру студентів з України. Цього

Галина Гринь

року ми мали лише 30 студентів!

— Зате ми перейшли на реальні ціни. І цього року маємо вже 45 студентів. Це при тому, що інтерес до „слов'янських" програм в американських університетах знизжується. Це стосується навіть російських програм, які завжди були найпопулярнішими. Зрештою, ми зовсім не хочемо, щоб студенти йшли до нас тільки тому, що ми „дешеві". Хоч ми справді дешевші за більшість програм Гарвардської Літньої Школи, де подібні курси коштують 2,820 дол. Ми досягли цієї економії завдяки тому, що Український Науковий Інститут сам адмініструє нашу програму. Хоч формально ми діємо в рамках Гарвардської Літньої Школи, котра має власну адміністрацію і затверджує наші курси та включає їх до всіх своїх реклам та інформаційних матеріалів.

Отже, ви тепер істотно цілком без субсидій?

— Ні, певні дотатки нам усе-таки потрібні —

передусім для того, щоб спростовувати студентів з України. Цього року ми запросили дев'ять осіб — удвічі більше, ніж у попередні роки. Дорогу їм оплатили соросівський фонд "Відродження", навчання пропонує Фонд Катедри Українознавства, гроші на помешкання і харчі великодушні пожертвували пані Іван Сахарман з Клівленда, Рей Лапика з Каліфорнії, бл. пам'яті Володимир Ганца та ряд інших добродійників з української громади.

— А який сенс українцям навчатися на курсах українознавства?

— Поперше, вони мають змогу відвідати політичні літератури, історії, лінгвістичні науки, а також інші курси у рамках Гарвардської Літньої Школи. Ці лекції читаються першорядними професорами за західною методологією, яка, погодьтеся, ще не набула значного поширення в Україні. А подруге, вони мають доступ до розкішної бібліотеки, до західних підручників, до бурхливого культурного життя в Кеймбриджі. Ну, і звичайно, спілкування з американськими ровесниками, нав'язування контактів, — усе це поприрощує світлодіод не лише українців, а й американців. Опні мають добру нагоду впровадити свою англійську, іноземну, українську, і то не лише на лекціях, а й у повсякденному побуті, у різноманітних неформальних ситуаціях.

— Але я чув досить багато нарікань на українських студентів, котрі розмовляють між собою здебільшого по-російськи і тим самим неабияк дивують американців. Я б навіть сказав, що вони дискредитують Україну перед вашими американськими слухачами. Бо ж навіщо американцям знати мову країн, в якій самі й мешкають тою мовою нехтують?

— Так, до певної міри це правда. У попередні роки російськомовні студенти помітно переважали над українськомовними. Отож ми мусіли дещо змінити засади добру студентів з України. Цього

року ми мали лише 30 студентів!

— Зате ми перейшли на реальні ціни. І цього року маємо вже 45 студентів. Це при тому, що інтерес до „слов'янських" програм в американських університетах знизжується. Це стосується навіть російських програм, які завжди були найпопулярнішими. Зрештою, ми зовсім не хочемо, щоб студенти йшли до нас тільки тому, що ми „дешеві". Хоч ми справді дешевші за більшість програм Гарвардської Літньої Школи, де подібні курси коштують 2,820 дол. Ми досягли цієї економії завдяки тому, що Український Науковий Інститут сам адмініструє нашу програму. Хоч формально ми діємо в рамках Гарвардської Літньої Школи, котра має власну адміністрацію і затверджує наші курси та включає їх до всіх своїх реклам та інформаційних матеріалів.

Отже, ви тепер істотно цілком без субсидій?

— Ні, певні дотатки нам усе-таки потрібні —

передусім для того, щоб спростовувати студентів з України. Цього року ми запросили дев'ять осіб — удвічі більше, ніж у попередні роки. Дорогу їм оплатили соросівський фонд "Відродження", навчання пропонує Фонд Катедри Українознавства, гроші на помешкання і харчі великодушні пожертвували пані Іван Сахарман з Клівленда, Рей Лапика з Каліфорнії, бл. пам'яті Володимир Ганца та ряд інших добродійників з української громади.

— А який сенс українцям навчатися на курсах українознавства?

— Поперше, вони мають змогу відвідати політичні літератури, історії, лінгвістичні науки, а також інші курси у рамках Гарвардської Літньої Школи. Ці лекції читаються першорядними професорами за західною методологією, яка, погодьтеся, ще не набула значного поширення в Україні. А подруге, вони мають доступ до розкішної бібліотеки, до західних підручників, до бурхливого культурного життя в Кеймбриджі. Ну, і звичайно, спілкування з американськими ровесниками, нав'язування контактів, — усе це поприрощує світлодіод не лише українців, а й американців. Опні мають добру нагоду впровадити свою англійську, іноземну, українську, і то не лише на лекціях, а й у повсякденному побуті, у різноманітних неформальних ситуаціях.

— Але я чув досить багато нарікань на українських студентів, котрі розмовляють між собою здебільшого по-російськи і тим самим неабияк дивують американців. Я б навіть сказав, що вони дискредитують Україну перед вашими американськими слухачами. Бо ж навіщо американцям знати мову країн, в якій самі й мешкають тою мовою нехтують?

— Так, до певної міри це правда. У попередні роки російськомовні студенти помітно переважали над українськомовними. Отож ми мусіли дещо змінити засади добру студентів з України. Цього

року ми мали лише 30 студентів!

— Зате ми перейшли на реальні ціни. І цього року маємо вже 45 студентів. Це при тому, що інтерес до „слов'янських" програм в американських університетах знизжується. Це стосується навіть російських програм, які завжди були найпопулярнішими. Зрештою, ми зовсім не хочемо, щоб студенти йшли до нас тільки тому, що ми „дешеві". Хоч ми справді дешевші за більшість програм Гарвардської Літньої Школи, де подібні курси коштують 2,820 дол. Ми досягли цієї економії завдяки тому, що Український Науковий Інститут сам адмініструє нашу програму. Хоч формально ми діємо в рамках Гарвардської Літньої Школи, котра має власну адміністрацію і затверджує наші курси та включає їх до всіх своїх реклам та інформаційних матеріалів.

Отже, ви тепер істотно цілком без субсидій?

— Ні, певні дотатки нам усе-таки потрібні —

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ Про два національні свята

Хто був у неділю, 11-го серпня, на вулицях Нью Йорку, той не міг посеребрити або безсередньо не брати участі у святкуванні Дня Домініканської Республіки, що плив з цілою силою південного температурно 100.000 учасників імпрези перед очима тих мешканців метрополіти сему, що не були домініканцями, а сиділи у заблюканих аутах або стояли на хідниках. Молоді домініканці добре діли про себе знання, вимахуючи своїми прапорами біло-синьо-червоної барви, південного музикою, що запрошувала до танцю, і фантасматичними стрічками.

Для вродив атеїст День Домініканської Республіки залишався незбагненим бож тож вони у дозвільних неурочисних аут, чекати терпеливо, а часом мени терпеливо на всіх попередніх вулицях, щоб еквіпі приїхав дозвіл передув.

Як би не було, національне свято домініканців не могло прожити не задоволене, а їхні жінки національні колори доволі малили перед очима тих осіб, які напевно вперше їх бачили і вперше дізналися, що це відома свято Домініканської Республіки її громадяни, що живуть в Нью Йорку.

У намісаних проміжках в якийсь спосіб в західному напрямі попередніми вулицями міста, а дозвіл застала на дозвіл добре мислити і різніх святкових моментів вулицях, а це 49-та та 51-я, і мій погляд мусів зупинитися на вішених нальм завдяки наших національним прапорам, що пишно тріпотіли на будинках, які репрезентували українську державу. Але гаряче ньюйоркське сонце сьвітало випалило їх колори і біліла блакить майже не відрізнялася від такого ж білого золота, що має насадувати дозрілий пшеничний лан. Дещо сумним видався контраст цих двох нальм прапорів в порівнянні із живими, насиченими біло-синьо-червоними барвами, що пишались в руках тисяч шаленихочих з радості домініканців, так по південному широк у своєму виразі емоцій. Ці два деталі насадували якийсь насвіт не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

„дату річичні відомості української держави. А як ми будемо це тут робити? Переглядаючи повідомлення у на-шій пресі, виглядає, що ми залишаємося тут при традиції. Академії, святоточні концерти, фестивали, святоточні зібрання — так, як у нашої громади завжди у значаї. Значить, будемо святкувати у „тісному родинному колі", бо за малими військовими виходами в тих святкових лавках ледецькі будуть брати участь чужинці. Може не і не важне, що не будуть брати участі, але навіть не мусять знати, що українці мають велике національне свято, що яке маємо п'ять років в асуду, від нікого не залежимо держава. Пригадайте як — небагато Україна зі своїми прапорами і синьими станами перед очима всіх глядачів Олімпійців, добувши завдяки своїм змаганням десять місць серед майже двох соток держав і народів. Тож це одна перевага, яка треба розгледувати.

Тому робиться жаль, що ми забуваємо жити із нашого „гетто", що не зміємо барвно і життєрадісно вийти на вулицю, завоювати гідне задоволення широкого світу, що стоїть докверки нас на кожну кроць, де б ми не були. Чому ми, маючи стільки провідників і організацій не можемо зорганізувати власне таке свято, яке ми маємо домініканці та мають інші народи в цьому місті? Чому ми тепер не годні підготувати марші вулицями великих міст ЗСА, там, де нас досі не було? Чи могли ми це робити лише у протестантийних або жаліхних походах? Приєднуєте такі походи у Вашингтоні, приєднуєте, як колись ми маршували також з'ясованою в Нью Йорку? На жаль, тих, що організовували ці походи і маршували вже немає, а десь ховаються ті, що тепер одполітики з молодими дієминцями, які 11-го серпня становили стотисячну масу.

Отож будемо їти традиційно етермісти шляхами, самі собі вшукуючи з нагоди так радості річичні, а оточуючі нехай нас світ не буди про неї нікого, бо пощо? Хіба притомиться на всіх імпрезах спільно застерігати відому науку і сенсу? „Сам пої, сам гуляю, сам си сплю, сам лягаю..."

Кривавий вступ царя Бориса на російський престол

Інаугурація Бориса Єльцина минулої п'ятниці пройшла не лише під гимн "Слався" з опери Михайла Глінки "Жизнь за царя" та під артилерійські постріли в Москві на честь обрання президента, але й під гуркіт війни в Чечні, де в той день загинули сотні чеченських жінок і дітей та не менше російських солдатів.

В той час, коли російські юнаки заливали вулиці Грозного ріками чеченської і своєї власної крові, їхні матері в щасливій невідомості спокійно сиділи перед телевизорами, спостерігаючи за інаугурацією.

Можливо, історики колись розгадають, чому російській війська розпочали наступ на Грозний саме в той час, коли в Кремлі Б. Єльцин клявся "поважати й оберігати права і свободи людини і громадянина". І що мав на увазі Б.Єльцин, промовляючи: "Волею народу, я продовжую справу розпочату п'ять років тому. Народна підтримка дає мені право діяти рішуче і твердо".

Безсумнівно одне: віддаючи перевагу Єльцинові, виборці хотіли уникнути громадянської війни в Росії і, звичайно ж, не мріяли про те, щоб у Чечні гинули їхні сини.

Щоправда, сьогодні ніхто не може напевно сказати чи була на те вказівка самого Єльцина. Відомо лише, що на інаугурації він виглядав не зовсім здоровим і оголосив, що наступні два місяці буде лікуватися. Логічно припустити, що знав президент, які саме події у ті хвилини розгорталися в Чечні, а його притриманий стан логічно пояснити мукми сумління.

Це також належить розгадати історикам. Нам же відомо, що відразу після інаугурації Єльцин доручив генералові Олександрові Лебедю виконати не дуже почесну, але дуже складну місію — відновити переговорний процес з чеченцями. У Кремлі ж залишився володарювати голова президентської адміністрації Анатолій Чубайс, а уряд знову очолив Віктор Черномірдин.

Лебедь із завданням впорався віртуозно: наступного ж дня вилетів на Кавказ, зустрівся з чеченськими лідерами і домовився про тимчасове припинення війни. При чому чеченці сказали, що вперше за весь час війни з російської сторони прибула людина, з якою можна вести переговори.

Повернувшись до Москви, О. Лебедь розповів на пресовій конференції, що російських воєнків нічим не забезпечують, тримають голодними й використовують як "м'ясо для пушок". Це перший випадок, коли жорстока правда публічно прозвучала з уст урядовця високої ранги. До речі, саме Лебедь під час передвборчої компанії вперше назвав справжнє число загинувших у чеченській війні: 70.000 мирних громадян і 7.000 російських воєнків і офіцерів.

Генерали число загинувших з російської сторони дуже пригнєшували, реструкуючи навропад кожного десятого, а тіла решти загрібали бульдозерами або обливали газозміною та спалювали. Вони значаться серед тих, що "пропали безвісти". До останніх зараховують і дезертирів, які тікають в гори, але голод вешт змушує їх вийти, і тоді їх розстрілюють за присуду російського воєнного трибуналу. Були випадки, коли не виявлені під час переклички воєнки потрапляли до списків загинувших. Батьки отримали похорони, а невдовзі сини з'явилися до них виснаженими, але живими.

Побачивши російську армію в жалюгідному стані, генерал Лебедь сказав, що така армія не за яких умов не може перемогти. Тимчасово забезпечення армії генерал назвав знущанням над людьми і висловився за радикальну зміну підходу до врегулювання чеченського конфлікту. Він категорично виступив проти введення в Чечні надзвичайного стану тому, що "його вводити нема кому, нема чий і нема для чого". Журналістам він порадив не принижувати і не ображати різними недобрими словами мужиків чеченських патріотів, які борються за свою свободу. Прихильникам воєнного вирішення конфлікту з чеченцями порадив читати історію, за якої доводяться, що в далекому минулому Росія не змогла перемогти Чечню силою: допомогла дипломатія. Так треба діяти і сьогодні, вважає генерал.

Слова генерала Лебедя про стан російської армії, є дуже важливими і для України. Адже погано забезпечена армія не захистить ні себе, ні державу.

Володимир Жила

НЕСКОРИМИЙ ЛЬВІВ

Ольга Вітошинська, „Непереможний Лев", Лондон-Париж: Українська Видавнича Спілка, 1991, стор. 134.

У Львові після проголошення відновлення державності настало затишся. Зате з Берліну надходили цікаві вістки, навіть підбурюючого характеру. „Як реакцію з боку Німеччини, вважали заходи безпеки супроти Бандери і його співробітників... Це саме застосовано і до Я. Стецька. Тим часом у цьому ж Берліні узяно міністра закордонних справ Володимира Стахова, щоб припинити його дипломатичну роботу..." (стор. 80).

11-го липня 1941 року несподівано ув'язнено і вивезено з Львова Голову Правління Ярослава Стецька, а в Берліні скоплено Степана Бандеру. Згодом у Кракові ув'язнено увесь Провід ОУН і вивезено до концтабору в Ашвілі.

Вістка про ув'язнення членів Державного Правління занепокоїла, але не задала українців, які звикли до ворожих переслідувань. „Тим більше, — пише О. Вітошинська, — що на зміну одній фракції ОУН прийшла друга, яка набагато мала краш з'язки з німцями, як попередня. Тож у Галичині далі розбудовувалося життя, зокрема ж у ділянці культури. Зате німці покладали свою важку руку на господарство і рільництво, наклали на селян непосильні „контингенти". Цим вони виявили свою повну нездатність співпрацювати з „визволеними" народами" (стор. 82).

Значне місце відведено у книзі з'ясуванню ролі Володимира Блавацького у розвитку українського культуру у Львові. До речі, німці тоді ще не втручалися у культурне життя українців, а навпаки, радо підтримували

українські театри і концерти, бо це була також велика розвага для їхніх старшин. Аналізуючи деякі вистави, авторка не лишається безсторонною щодо характеристик світоглядних поцій і майстерності В. Блавацького.

Чимало сторінок у цій невеликій книзі присвячено висвітленню людського питання. Це було дуже гостро і небезпечно питання і, як пише О. Вітошинська, „де одна українська родина заплатила поголовним знищенням та, що, змисловисна над людськими сусідями, приховала їх, а злобний люді підпалював і вносив німцям. Найбільше ратників було таких по українським селах, де не було злочинних сусідів і де не церква священники читали Пастирський лист Митрополита Андрея „Не убий" (стор. 88-89).

Під час зимових місяців 1943 року Митрополит занедужав і лікарі тримали його в ліжку. У палаті та в суміжних будинках було тоді чимало явних і таємних мешканців, число яких постійно зростало. „Попри людську „колонію" у підземеллях, верхні приміщення займали втікачі зі східної України, які, не маючи документів, перебували у Львові нелегально і ризували вивозом на працю або в до концтабору" (стор. 116). Ці втікачі привозили невтішні вістки, що почався „тихий" відворот німецької армії. Це стривожило переланних людей, які поспішали рятуватися панічною втечею. У лісах тим часом позивалися ватаги московських партизан, які грабували й тероризували населення. Оліпчинила їм героїчна Українська Повстанська Армія. Най-

гірші вістки приходили з Волині.

У книзі привертало увагу часті згадки про відомого історика проф. Олександра Оглоблина. Митрополит любив дискутувати з професором про Іллію Потоля, Стефана Прокоповича, Стефана Яворського, Петра Могилю й Венямина Рутського тощо. Під час однієї такої дискусії Митрополит висловив дуже цікаву думку: „Колі Б Петро Могила і Венямин Рутський були поручені в церковній справі, ми давно мали б свою державу, і новітня історія України пилла б зовсім іншим шляхом". А тут проф. О. Оглоблин додав: „І коли б козак не встрайвали були у невластиві їм церковні справи" (стор. 114).

Остання візита проф. Оглоблина у Митрополита зробила на вченого потужне враження. Він дійшов до глибокого переконання, що Митрополит — то „людина майбутнього, що високо підніслася над епохою... Ніхто ніколи досі не зробив на мене такого враження маститості і понада

муж — РОМАН
родина і приятелі.

Молода...

(Закінчення зі стор. 1)

складної операції Ірини, довгі години чекання на вислід, у незнаній лікарні саме такі „добрі самаритяни“ — свої земляки.

Колі відвідує Ірину вже у домі реконвалесценції, Тамара розповідає про це пона вдалості як і про довге дворічне чекання на можливість виїзду до ЗСА, де дослісно подарували її дитини більше здоров'я життя.

— „Мені все ще здається, що це все сон“, — каже вона, сидючи у приватній та комфортній кімнаті Роналд МакДоналд до дому. Скільки ж побувала у лікарнях Києва, а відтак Москви, скільки довелося чекати. А ось тут приїхали — і в два діти пізніше Ірка вже була після операції.

Дивлюся на дрібне, худощаво дівчатко, що ніяк не відповідає своєму віку 12 років і разом з мамою думаю про це справжнє „чудо“, що їх тут зустріло. Бо немов чародійною паличкою подаровано їй можливість дальшого здорового життя, а при тому і мати, і дочка відчували добро людських сердець, що його дали не тільки земляки, але і зовсім чужі неукраїнські люди.

Такі добро відчували вони від Стенлі Зернера та його дружини і я запитуго безсеречною телефонією що добро людини, що спонукало його так просто без питань і без вагання зложити на лікування і приїзд Ірки 5,000

Масмо до набути ПЕРШУ в УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ книжку

САМОЦВІТИ
про дорожні камені та вибори із золота, срібла та платини

Книжка ілюстрована кольоровими ілюстраціями.

Автор книжки **ІВАН РОМАНІШИН**
ювелір з 50-ти літньою практикою.

Ціна \$30.00 + \$3.00 пересилка.

Книжку можна замовити:
John Romanishin
1837 6th Ave. Waterlool, N.Y.
Tel.: (518) 274-4926

ДОБРЕ РОЗВИЗЕНА ДЕНТИСТИЧНА ПРАКТИКА
приміє партнера за домовленням

Вдень тел.: (201) 762-3100 • Вечором тел.: (201) 731-1050

Мейлпуд, Н. Дж.

КOBASNIUK TRAVEL INC.
157 Second Avenue, New York, N.Y. 10003-5765
Established 1920

NEW YORK • LVIV • NEW YORK \$749.00
NEW YORK • KYIV • NEW YORK \$760.00

(Taxes Included)

AIR UKRAINE Effective 15 August
(212) 254-8779 or (800) 535-5587

„СВОБОДА“ —
НАЙСТАРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК —
СЛУЖИТЬ УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ ВЖЕ
ПОНАД 100 РОКІВ

Найкращий дарунок для бабусі чи дідуся мамі чи батьку

Дарунок, який триватиме повний рік та справлятиме приємність обдарованій особі, це **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК СВОБОДА**

Річна передплата: для членів \$75.00 для не членів \$100.00

Передплата виходить приблизно 30 або 40 центів за число

тел.: (201) 434-0237

П. Капшученко в Україні

У газеті „Культура і Життя“ ч. 26 з 26-го червня, знаходимо цікаву статтю авторства Павла Орбаченка про відомого в діаспорі, але зовсім незнаного в Україні мистця-скульптора Петра Капшученка, який у західному світі був відомий під ім'ям Петро Енко. Від 2-го до 30-го серпня у Державному Музею Тараса Шевченка відбувається виставка його творів-скульптур.

П. Капшученков 27-го вересня 1995 року минуло 80 років і зустріч він своє нове десятиріччя, отримавши майбутню один з найкращих подарунків свого життя, можливість улаштування особистої виставки його праць в Україні, на відкритті котрої вирішив при допомозі Господній особисто бути присутнім.

П. Капшученко — уроженець України, дитячі роки провів у Дніпропетровському, де і закінчив п'ятирічне училище мистецтв, скульптурний відділ. Під час Другої світової війни доля улаштувала йому не надто бажану мандрівку на Захід, де по закінченні війни опинився у таборі переміщених осіб. У 1949 році виїздив до Аргентини, де заробляючи на щоденний прожиток не залишає своєї

мрії та займається скульптурою. „Його твори — невеличких розмірів, кожна постає має свій виразний характер, своє обличчя, являє собою певний людський тип“. У короткому часі здобув признання серед мистецького світу і захоплення шанувальників його таланту.

У 1963 році П. Капшученко переїжджає до ЗСА і поселяється у Філадельфії, де продовжує 10-ти років, як перед тим в Аргентині, здобував для себе мистецтву славу серед знавців і критиків мистецтва та відзначив у шанувальників його творчості. В Аргентині та в Америці мав цілий ряд особистих і групових виставок.

Серед виконаних мистцем творів більшого формату є пам'ятники біля церкви-пам'ятника у Бавнд Бруку, Н. Дж. рівноапостольний княгині Ольги та Великому Митрополитові Української Православної Автокефальної Церкви Василеві Липківському.

Правильно зауважує П. Орбаченко, що „в Україні повертається ще одне ім'я — видатного мистця, який жив і творив на чужині, а його твори залишалися улюбленими з духовності української нації. Ми небагато часу, і твори П. Капшученка будуть належно осмислені й оцінені у контексті розвитку української та світової культури XX

Пам'ятник св. Ользі в Бавнд Бруку

століття“.

Твори, експоновані на виставі у Києві, автор дарує Україні.

А. Перейма з консулом А. Кириком

Мистецтва України і в Києві найкраще буде організована Спільною виставкою цих творів, а після цього в окремому урочистому церемоніалі твори будуть передані Київській Міській Раді для збереження та експозиції їх у місцевому Деяковому Музеї Театрального Мистецтва.

На прохання першого за-

ступника голови спілки Д. Пронича до генерального консула України в Чикаго В. Кирика, щоб допомогти з перевезенням зазначених творів А. Перейми в Україну і було запрошено на розмову в цій справі до Консулянта в Чикаго, де і запевнено, що буде зроблено все можливе якнайшвидше для успішної пере-

Республіканські...

(Закінчення зі стор. 1)

ві звернув увагу делегатів на те, що демократи є тими, які намагаються спити заходи республіканців зменшити податки і бюрократизм у користь індивідуального державного керівництва.

Після Дж. Кемпа виступив Роберт Дол з майже одностороннього промовою, яка зробила на деле-

гатів дуже позитивне враження, що можна було відчувати з їхніх частих і голосних оплесків. Промова його мислила в собі дві головні точки майбутньої політики — 15-відсоткове зменшення податків, збалансування бюджету до 2002 року та повернення країні тих вартостей, що зажди робили Америку найкращою країною в світі. В основному Р. Дол своє промовою намагався привер-

нути слухачам віру у краще майбутнє для них, їхніх дітей і внуків.

Аналітики і критики ствердили, що виголошення і суть промови Р. Дола були на висоті завдань, хоч і не відповідали на всі спірні питання, але цього можна було сподіватися від людини за хідом конвенції. Все ж такі мету досягнуто — Республіканська партія закінчила конвенцію об'єднаною та оновленою.

О. Кузьмук...

(Закінчення зі стор. 1)

„адекватних“ заходів для зменшення своїх обороноздатності, якщо НАТО збільшиться. Він не пояснив, якими будуть ці заходи.

І все ж І. Родіонов, призначений на пост міністра оборони минулого місяця, зайняв примирливіше становище, ніж його попередник Павло Грачов. Росія також повинна відмовитися від манів величності і перестати демагогічно стверджувати, що жодне питання у світі не вирішується без неї, заявив він тижневику „Московське Новості“. До цього треба мати прогнаний підхід, що базується на засадах можливого, додав він.

І. Родіонов також відкинув надмірний російський націоналізм, стверджуючи, що він особисто є проти „ура-патрістичних емоцій“. Ми повинні відмовитися від відносин, заснованих на протистоянні і аргументності“, — сказав він.

Російський міністр ствердив, що він підтримує багатосторонній розвиток партнерства з НАТО. „Ми повинні співпрацювати, зменшувати напруженість і збільшувати міжнародну безпеку“, — заявив він.

Як відомо, 13-го серпня державний секретар ЗСА Воррен Кристофер заклався Москві у НАТО прискорити переговорний процес щодо з'усування їхніх відносин. Росія традиційно ставиться до НАТО з підозрінням і є проти вступу до цієї організації нових країн. Першочерговими кандидатами в члени НАТО є Польща, Малярщина і Чехія.

П. Лазаренко...

(Закінчення зі стор. 1)

рокошамтабного договору були загальмовані через недовір президентські вибори в Росії і формування там уряду. Він зазначив, що „нині існує 18 українсько-російських угод з економічних питань, які вже повністю готові до підписання“, але Росія має ще деякі застереження.

Український прем'єр повідомив, що вже вдалося більш-менш поладити питання доставки російсь-

кого газу в Україну. Але тепер треба домовитися з Росією про капітальний ремонт газопроводів, якими газ іде в Європу. Ремонт цієї, за його словами, потребує великих фінансових видатків.

Говорячи про розвиток літакобудування, прем'єр зазначив, що не одні з найперспективніших галузей в державі. За його словами, Україна має тут найбільші успіхи, бо до кінця року завершить будівництво трьох нових літаків АН-70, АН-38 і АН-140, „які заявлять про себе на цілий світ“.

Д. Табачник

(Закінчення зі стор. 1)

Л. Кучма став третім президентом, який отримав що нагороду, засновану в 1993 році. До нього нею нагороджено президента Македонії в 1994 році і президента Словаччини в 1995 році.

Виступаючи на офіційній церемонії вручення нагороди, представники ЗСА Медлін Олбрайт зазначили, що Президент України зробив значний внесок у розвиток української держави і просуванні її до шляху демократії і реформ. Свідчення цього є прийняття нової Конституції, яку ААП вважав дуже прогресивною і такою, на яку може базуватися побудова

правної держави в Україні. ААП, яка має понад 300,000 членів, розширила свою діяльність у 19-ох країнах Центральної і Східної Європи. Створена нею в 1991 році програма „Правнича ініціатива в Центральній і Східній Європі“ має на меті надавати допомогу післякомуністичним країнам в здійсненні правних реформ.

Минулого місяця в Києві відбулося засідання ААП, на якому і було оголошено вперше про нагороду Л. Кучми.

Президент України надіслав цій організації телеграму з подякою, в якій він запевнив, що Україна не зійде зі шляху демократії, побудови громадянського суспільства і правної держави.

Росія пропонує...

(Закінчення зі стор. 1)

експорті товарів до країн СНД Російська Федерація бере зі своїх виробників податок на добування вартості. Відносно експортерів російських товарів до країн далекого зарубіжжя такий податок не сплачують. Експортери української продукції до будь-яких країн світу, в тому числі й до країн СНД, сьогодні не зобов'

язані сплачувати податок на добування вартості.

Після Міністерство Зовнішніх Економічних Зв'язків України не отримало відповідного указу президента РФ, тому керівник управління українсько-російських зовнішньо-економічних відносин відмовився коментувати рішення Росії про заході спрощення обмеження українського імпорту до Російської Федерації. Україна поки що не готує відповідних заходів на це рішення російського уряду, зазначив Самодуров.

* REAL ESTATE *

ПРОДАЄТЬСЯ
3-ох кімнатна квартира при вул. Паркова в м. Івано-Франківському. Телефонувати на число: (201) 258-0630

ПРОДАЮТЬСЯ АПАРТАМЕНТИ
у центрі Івано-Франківського району будинку в Аппартмент, FL. Ціна — \$55,000. Дозволяється купувати апартамент на спільну, а також використовувати як особистий. Писати до: Roman Babalan, 2514 Taylor St., Hollywood, FL 33020.
Тел. (305) 925-8432 веч.

Продається двокімнатне помешкання в центральній частині м. Івано-Франківського. Помешкання після ремонту з індивідуальним паровим опаленням, импортне устаткування, телевізор, відео, телефон, гараж.
Тел.: (518) 271-9158 після 5-ої год.

* ПРАЦЯ *

Пошукою жінок до товариства „Легкої домашньої праці“. Мешканці і харчі включено. Платня згідно з домовленням. У листі проху подати число тел. Lida Hawrysh, P.O. Box 3292 Mercerville, New Jersey, 08619

ПОШУКУЮ

жінок для опіки над дворічною дитиною 5 днів в тиждні. Пам'ятки, їжа включено. Телефонувати: (215) 947-8960 (околиця Flemington N.J.)

ПОШУКУЄТЬСЯ

жінок до домашньої праці на повний і неповний час.
Тел.: (908) 381-4632 після 8-ої год. веч.

Шукаємо українку, віком

40-60 років, до двох дітей і хатньої праці. Місто Атланта. \$175 тижня.
(770) 435-3823 Олі

Пошукується

водопровідників (plumbers), трубопроводників (pipefitters) і зварників (welders).
Тел.: (908) 381-4632 після 8-ої веч.

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER

Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada. For information send a self-addressed stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733, Phila., Pa. 19111

FARKA Company

26 First Avenue
New York, NY 10009
Тел.: (212) 473-3550

МАГМО БАНДЮР НА ПРОДАЖ

* FUNERAL DIRECTORS *

УКРАЇНСЬКА РОДИНА С ВЛАСНИКОМ

SENKO FUNERAL HOME
213-215 Bedford Avenue
Brooklyn, N.Y. 11211
1-718-388-4416

HEMISTED FUNERAL HOME

89 Peninsula Blvd.
Hempstead, N.Y. 11550
1-516-481-7460

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОКХ, БРООКЛІН, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
ЛУС НАЙБІГ — директор Родина ДМИТРИЙ
Peter Jarema

129 EAST 7th STREET

NEW YORK, N.Y. 10009

(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED

Обслуга ШИРА І ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і переселимо тілоси. Останків з різних країн світу.
1600 STUYVESANT AVENUE (corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222 (201) 375-5555